

[Frøde Jakobsen.]

sige nej. Alt demokrati er nærdemokrati. Virkeligt folkestyre er kun muligt, hvis vælgerne kender dem, som de stemmer på, og de valgte bagefter har noget at skulle have sagt.

Man tilbyder mastodontstaten i vore dage. Jeg er kommet til at tro på, at et sandt folkestyre ikke er muligt i lande som USA eller Sovjetunionen; det er måske endnu mindre muligt inden for et mægtigt opstablet kunstprodukt, som EF er. Vigtige afgørelser for danske statsborgere, som hidtil er blevet truffet af danske statsborgere, vil blive overført ikke blot til ikke-danske organer, men til organer uden nogen form for demokratisk kontrol. Det må nødvendigvis betyde en undergravning af den politiske interesse i Danmark. Det har vi ikke råd til.

Endelig ud fra et dansk folkeligt syn må jeg sige nej. Det er slået fast, at vi skal tale med én stemme. Jeg ved, at ingen af landene er enige med os i det, som vi hidtil har forkyndt som vores politik med hensyn til Vietnam, vores politik over for Sydafrika, vores protest over for de portugisiske kolonier, over for englændernes dobbeltspil i Sydrhodesia. Nej, skal der tales med én stemme, så bliver det Danmark, der kommer til at skifte stemme.

Markedsministeren sagde, at der er ingen, der forhindrer os i at sige vores mening. Jo, hvis formålet opfyldes, det, som han selv har skrevet under på, at Europa skal tale med én stemme. Der skal være en politisk koordinering. Jeg er bange for, at Danmarks bidrag til den politiske koordinering kommer til at bestå i én ting: at vi må love at holde vores mund med det, som Danmark hidtil har sagt, og som er vores hjertens mening, og som strider mod de andres politik. Men det er jo også en koordinering.

Jeg ved, at der er nogle, som vil kalde en sådan tale følelsesbetonet, og over for det stiller de noget, de kalder realpolitik. Jeg kender den modsætning så forfærdelig godt, ligesom fra en tidligere tilværelse; jeg mener ikke, vi skal lade os kyse af den, for det er følelsesbestemt, og det skal være følelsesbestemt. Alle vores politiske mål, alle vores store politiske idealer må da være bestemt af vores følelser; hvor skulle vi ellers hente dem fra? Hvad er det, der driver os i politik? Det må da være vores følelser, folks følelse

af, hvad der er ret, og hvad der er uret. Over for det kommer man altså med realpolitik; der er ingenting, som er mindre realistisk — den erfaring har jeg også gjort — end den realpolitik, der glemmer, at den stærkeste politiske faktor i verden er menneskets følelser.

Vi, som er modstandere, vi står over for en vældig overmagt, en overmagt, som vil blive brugt og også misbrugt, en overmagt ved, at man behersker hele statens apparat, en overmagt ved, at man behersker så at sige hele den danske presse, en overmagt ved, at man har pengeinstitutterne bag sig, en overmagt ved, at partiapparaterne beherskes af tilhængere også inden for de partier, hvor vælgerne flertal efter alt at dømme er modstandere. Derfor har man kunnet gøre dette spørgsmål, som ikke har det ringeste med partipolitik at gøre, til en partisag. Jeg vil advare mod, at man tromler for hårdt frem med den overmagt; det vil skabe bitterhed. Men det er ikke, fordi jeg er bange for den tromle; tværtimod, hvis jeg kun var optaget af én ting, af at vinde, så måtte man sige: des galere, des bedre. For det demokratiske uhyggelige i denne sag er jo kløften mellem den opdeling, der er her i denne sal, og så opdelingen ude i det danske folk; ca. 5/6 er for her, ude i befolkningen er man i hvert fald delt på midten.

Derfor er jeg ikke i tvivl om, at chancerne for en sejr for dem, der vil sige nej, er, at folk siger: nej, det her er for galt, det vil vi ikke finde os i — at der går en oprørsånd gennem folket mod dem, som udnytter deres økonomiske, politiske, propagandamæssige overmagt.

Mindretallet i markedsudvalget konkluderer, at tilslutning ville gøre det vanskeligt at bevare og videreudvikle virkeligt folkestyre, at Danmark opgiver sin udenrigspolitiske handlefrihed, at den danske regering også indadtil bliver berøvet en stor del af sine styringsmuligheder, at tilslutning vil betyde en sprængning af mere vidtgående nordisk arbejde.

De spørgsmål har man villet gøre til et spørgsmål om kroner og øre, til et valuta-spørgsmål. Jeg gentager: økonomi er vigtig, men når det så oven i købet ender med, at der ikke er meget hold i de økonomiske beregninger, at lige så sagkyndige kommer til det modsatte resultat, at forskellen i kroner